

Čís. 10528.

Bylo-li vyrovnací řízení v čase exekučního návrhu již skončeno, lze povolití exekuci k vydobytí celé pohledávky. Jest na dlužníku, by se bránil námitkami podle §§ 35 nebo 36 čís. 1 ex. ř.

(Rozh. ze dne 14. února 1931, R I 1026/30.)

Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Přisvědčiti jest názoru, že povolení exekuce jest nepřipustné, protože bylo u krajského soudu zahájeno vyrovnací řízení, které bylo přijato dne 9. října 1929 a potvrzeno vyrovnacím soudem dne 28. března 1930, kteréžto usnesení vešlo v právní moc dne 14. května 1930. Podle potvrzeného vyrovnání má býti první ze čtyř stejných splátek sročná do šesti měsíců po právoplatném potvrzení vyrovnání. Ježto exekuční návrh byl podán před uplynutím této lhůty, odporuje povolení exekuce obsahu vyrovnání.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Vyrovnací řízení nevadilo, by exekuce nebyla povolena, poněvadž v čase návrhu bylo již skončeno a tím zanikly účinky jeho zahájení podle § 10 vyr. ř. Soudně potvrzeným vyrovnáním nezánikla účinnost rozsudku ze dne 16. února 1929 jako exekučního titulu. K obsahu soudního vyrovnání nesměl soud povolující exekuci hleděti, neboť exekuce se povoluje podle §§ 3 druhý odstavec, 7, 55 ex. ř. podle návrhu vymáhajícího věřitele a podle exekučního titulu zpravidla bez předchozího ústního jednání a bez slyšení povinné strany. Ani soud rekursní nesměl k němu hleděti, poněvadž údaje o něm v rekursu jsou novoty, jež nejsou v rekursním řízení dovolené. Ana vymáhající věitelka vede exekuci bez ohledu na soudní vyrovnání, jest na povinném, by se bránil námitkami podle §§ 35 nebo 36 čís. 1 ex. ř. (sb. n. s. čís. 7144).

Čís. 10529.

Vyhověl-li odvolací soud odvolání domáhajícímu se zrušení rozsudku prvního soudu a vrácení věci prvnímu soudu k novému jednání a rozhodnutí, jest nepřipustným rekurs odvolatelův do zrušovacího usnesení odvolacího soudu, třebaže odvolací soud zrušil rozsudek první stolice z jiných důvodů, než byly uplatňovány v odvolání.

(Rozh. ze dne 14. února 1931, R I 94/31.)

Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud k odvolání žalované zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud odmítl rekurs žalované.

D ů v o d y:

Rekurs žalované jest nepřipustný. Žalovaná navrhla v odvolání, by rozsudek soudu prvé stolice byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu, by ji znova projednal a rozhodl. V tom jí bylo vyhověno, takže se žalovaná nemůže pokládati za stíženu rozhodnutím odvolacího soudu. Nezáleží na tom, že odvolací soud zrušil rozsudek prvního soudu z jiných důvodů, než které žalovaná uplatňovala, ježto lze opravným prostředkem napadnouti jen výrok soudu, nikoliv však jeho důvody.

Čís. 10530.

Právo rybolovu.

Obci jako správce veřejného statku nepřísluší právo rybolovu, pokud neprokázala zvláštní nabývací důvod (na př. vydržení). Z pouhého vykonávání práva rybolovu příslušníky obce ať již s policejním povolením na základě rybářského lístku nebo bez takového povolení nelze pro obec dovozovati držbu práva rybolovu jako práva soukromého, leč by obec prokázala, že osoby lovící ryby vykonávaly toto právo pro ni jako majitelku soukromého práva na rybolov.

(Rozh. ze dne 14. února 1931, Rv I 347/30.)

Žalující obec v Čechách domáhala se na žalovaných, by bylo uznáno právem, že žalovaným nepřísluší právo rybolovu v potoce K., pokud probíhá katastrem žalující obce, že žalovaní jsou povinni zdržeti se veškerého jednání, jež by se jevilo jako výkon oprávnění rybolovu v potoku K., zejména pronájmu rybolovu a chytání ryb. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Žalující obec napadá odvolací rozsudek pro nesprávné posouzení právní (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Mylným shledává právní názor odvolacího soudu, že významným pro právo rybolovu jest nařízení ze dne 21. března 1771, ježto prý bylo pozdějšími zákony a nařízením ze dne 27. června 1849, čís. 119 ř. z. zrušeno, dále, že ustanovení §§ 382 a 383 obč. zák. byla zrušena zákonem o rybářství čís. 58 z roku 1885, ježto tento zákon nevešel v Čechách dosud v platnost. Dovolatelka míní, že právo rybolovu bývalých vrchností bylo zrušeno nařízením čís. 119/1849 a čís. 460/1852, dále, že je může vykonávati každý vlastník řečiště a vody a, ježto potok K. je součástí veřejného statku žalující obce, vykonává obec jako jeho správce veškerá vlastnická práva k němu, tedy i rybolov.

Není třeba zabývati se správností ostatních názorů odvolacího soudu, je-li správným jeho názor, že žalující obci jako správce veřejného statku nepřísluší právo rybolovu, pokud neprokázala zvláštní nabývací důvod (na př. vydržení). Tento názor jest správný. Právo rybolovu není